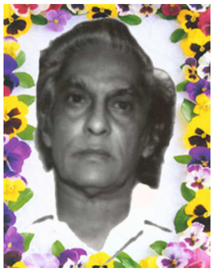

(గత సంచిక తరువాయి)

6

"వొదినా! నువ్వు స్నానం చేశావా?" అడిగింది అహల్య సావిత్రిని.

"లేదమ్మా! చెయ్యాలి."

"పిల్లల్ని పెద్ద ఒదినకి ఒప్పచెప్పి యిద్దరం కలిసి చేద్దామా?" అడిగింది అహల్య.

"ఒంటిగా స్నానాల గదిలోకి వెళ్ళడానికి హడలి చస్తున్నాను, పద" అన్నది సావిత్రి.

"ఏమండీ! కాసిని పాలు కావాలి" అన్నది కమల.

"పాలా!? నన్నేం చెయ్యమంటావ్?"

"వంట యింట్లోకి వెళ్ళాలి."

"వెళ్ళు"

"కొంచెం తోడు రండి."

" పట్టపగలు ఏమిటి భయం.?"

"మీకేం మొగాళ్ళు. చీమచిటుక్కుమంటే గుండె పగిలిపోతోంది" అన్నది కమల.

"ఇద్దరం ఊరేగింపు దేనికి? నే వెళ్ళితెస్తానులే" అంటూ శ్రీనివాసరావు పడక కుర్చీలోంచి లేచాడు.

"నేను ఒంటిగా వుండను."

శ్రీనివాసరావు విసుగ్గా చూశాడు భార్యని. "ఇద్దరం వెళితే పిల్లల సంగతి? వాళ్ళని ఒంటిగా వదిలేద్దామా?"

"ప్రాణం పోయినా వీళ్ళని వొదిలి వెళతానా?"

"బావుంది. మనిద్దరం, పిల్లలు కాక సావిత్రి పిల్లలు యిద్దరు, అహల్య పిల్లలు యిద్దరు. అందరం గ్లాసుడు పాలకోసం వంట యింట్లోకి ఊరేగింపు అన్నమాట."

కమల దీనంగా చూసింది భర్తని. శ్రీనివాసరావుకి నవ్వు వచ్చింది. "ప్రభా!" కేకేశాడు శ్రీనివాసరావు.

"ఏమిటన్నయ్యా!?"

"ఓ మాటు యిలా రా!"

అవతల గదిలో వున్న ప్రభాకరరావు రావడానికి అయిదు నిమిషాలు పట్టింది. అతను ఒక్కడే రాలేదు. భార్యనీ, పిల్లల్నీ తీసుకువచ్చాడు. అన్నను చూసి నవ్వి "ఒంటిగా ఆ గదిలో వుండనన్నది" అన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు నిట్టూర్చాడు. "అదే స్థితి ఇక్కడా. కాసేపు ఇక్కడుండు. పాలు కావాలిట. తీసుకొస్తాను."

"నువ్వెందుకు వెళ్ళడం. నే తెస్తాలే. ఆ గ్లాసు ఇలా యియ్యి వొదినా" అన్నాడు ప్రభాకరరావు.

"మీ యిద్దరి స్నానాలూ అయాయిగా. కాస్త పిల్లల్ని చూసుకుంటూండండి. నేనూ, లక్ష్మీ స్నానం చేసి వస్తాము" అన్నది కమల.

"తోడికోడళ్ళ మధ్య, ఆడబిడ్డల మధ్య యింత స్నేహం ఎన్నడూ లేదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు తమ్ముడితో నవ్వుతూ.

"ఆ ఉయ్యాల వూగడం ఆగలేదు. గమనించావా అన్నయ్యా!?" సుధాకర్ క్రిష్ణమూర్తితో అన్నాడు. ఇద్దరూ వసారాలో నిలుచుని సిగిరెట్లు కాలుస్తున్నారు.

"అవును. నీళ్ళ గదిలో మట్టిబెడ్డలు పడడం ఆశ్చర్యంగా వుంది."

"ఆశ్చర్యమేముంది? ఎవరో కిటికీలోంచి వేసుండవచ్చుగా!"

"ఎందుకు వేస్తారు? వసంత అంటే గిట్టని వాళ్ళెవరు?" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"ఏమో?" అని ఊరుకున్నాడు సుధాకర్.

7

భోజనాలు అయ్యాక అందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ గదులు చేరుకున్నారు. పెద్దవాళ్ళల్లో కలిగిన భయం పిల్లలకి కూడా పాకింది. అరుస్తూ ఆడుకునే పిల్లలు నిశ్శబ్దంగా ఉన్నారు.

"కాస్త ఉండండి. పిల్లల ఉచ్చలతో ఆ దుప్పటి తడిసింది. వేరే దుప్పటి వేస్తాను" అన్నది అహల్య వెంకటరత్నం మంచం మీద కూర్చోగానే.

"ఊ! త్వరగా కానీ. రాత్రంతా నిద్రలేదు" అంటూ అతను మంచం మీదనించి లేచాడు.

అంతలో రాధ వచ్చి "బాబూ! చంద్రికా! మూతులు ముడుచుకుని కూర్చున్నారేం? చిట్టీ వాళ్ళంతా నా గదిలో ఆడుకుంటున్నారు. రండి" అన్నది.

"వెళ్ళండ్రా! వెళ్ళి ఆడుకోండి" అన్నాడు వెంకటరత్నం. ఇద్దరు పిల్లలూ రాధ చెరొక చెయ్యి పట్టుకుని వెళ్ళిపోయారు.

"అహల్యా! ఇవాళిటి పేపరు ఎవరి దగ్గరున్నదో తెలుసా?" అడిగాడు భార్యని వెంకటరత్నం.

"ఇందాక పెద్ద అన్నయ్య చేతిలో చూశాను" అన్నదామె. వెంకటరత్నం గదిలోంచి బయటికి వెళ్ళాడు. మేడమీదికి వెళ్ళి శ్రీనివాసరావు దగ్గర పత్రిక తీసుకుని తిరిగి వస్తుండగా వసారాలోంచి హాల్లోకి వస్తున్న క్రిష్ణమూర్తి, సుధాకర్ ఎదురయ్యారు.

"ఏమిటి? అన్నదమ్ములిద్దరూ కలిసి గూడుపుఠాణి చేస్తున్నారు?" అన్నాడు వెంకటరత్నం నవ్వుతూ.

"ఈ పనులు చేస్తున్నది మనిషా, దెయ్యమా అని చర్చిస్తున్నాము" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఊరికే చర్చించి ప్రయోజనం ఏమిటి? ఆ ఉయ్యాల బల్ల కదలకుండా ఏర్పాటు ఏమైనా చేయకూడదూ? పొద్దున్నించీ మళ్ళీ వూగుతోంది" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"ఏం చేస్తాం? బల్ల తీసేస్తే మళ్ళీ గొలుసులకి తయారయింది" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"ఏమండోయ్ దుప్పటి వేశాను" అని కేకేసింది అహల్య.

"వస్తున్నా. ఇక్కడ మీటింగులో ఉన్నాను" అని జవాబు చెప్పాడు వెంకటరత్నం.

"అది కాదర్రా! ఉయ్యాల బల్ల ఆపేసి దానివేపే చూస్తూ కూర్చుంటే అది మళ్ళీ ఎలా ఊగేదీ తెలియదూ!?" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"అవును. నాకు ఎలాగూ మధ్యాహ్నం పూట నిద్రపట్టదు. అన్నయ్యా! ఆ సిగిరెట్ పాకెట్ ఇలా యిచ్చి వెళ్ళు. నేను ఉయ్యాల బల్లకి కాపలా ఉంటాను" అన్నాడు సుధాకర్.

"వెర్రివేషాలు వెయ్యక. వెళ్ళి పడుకో. సీత ఒంటిగా హడలి చస్తూ ఉంటుంది" అన్నది అహల్య వాళ్ళ మధ్యకి వచ్చి.

"రాధ గదిలో ఆవిడగారూ, రాధ పిల్లల్ని ఆడిస్తున్నారు. మనకి కాసేపు విశ్రాంతి" అన్నాడు సుధాకర్.

"అయితే నువ్వు కూడా వెళ్ళి పిల్లలని ఆడించు. కాస్త అనుభవం వస్తుంది. ముందు ముందు ఉపయోగపడుతుంది. ఉయ్యాల బల్ల జోలికి పోక" అన్నది అహల్య.

"ఉయ్యాల బల్లమీద పడుకోనుగా! దూరంగా కుర్చీ వేసుకుని చూస్తూ కూర్చుంటాను అక్కయ్యా!" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఇదిగో! సుధాకర్‌ని ఆడపిల్లలతో జమకట్టక. నీకు ఆఖరి తమ్ముడు కనుక ముద్దయితే కావచ్చు. ఇరవయ్యేళ్ళు దాటినవాడ్ని పట్టుకుని పసిపిల్లాడిని ముద్దు చేసినట్టు చెయ్యక" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"క్రిష్ణమూర్తి తలకి కట్టు ఇంకా విప్పనేలేదు" అని అహల్య ఇంకా ఏదో చెప్పబోతుండగా "ఆల్ రైట్ అక్కయ్యా! ఉయ్యాల బల్ల జోలికి పోనుగా" అన్నాడు సుధాకర్ వెంకటరత్నాన్ని చూసి కన్నుగీటి.

అహల్య తృప్తిపడి వెనక్కి తిరిగింది. ఆమె వెనకే వెంకటరత్నం వెళ్ళాడు. వాళ్ళ గది దగ్గరికి వెళ్ళి తలుపు దగ్గర ఇద్దరూ రాతిబొమ్మల్లా నిలబడిపోయారు.

అహల్య పరుపు మీద తెల్లని యిస్త్రీ దుప్పటి పరిచి హాల్లోకి వెళ్ళి అయిదు నిమిషాలలో భర్తని వెంటపెట్టుకుని వచ్చింది.

ఆ తెల్లని దుప్పటి తెల్లగా లేదు. పేడ అలికివుంది. ఎవరో పేడ చేతులతో డిజైనులు ముద్రలు వేసినట్లున్నది. అయితే ఆ ముద్రలు బతికున్న వాళ్ళ చేతుల ముద్రల్లా లేవు. బొమికలు మాత్రమున్న చేతులతో ముద్రలు వేసినట్లు వేళ్ళు సన్నగా కొనలు తేలి వున్నాయి. ఆ భార్యాభర్తలు ఆ విచిత్రాన్ని చూస్తూ తలుపు దగ్గిరే నిలబడిపోయారు. అహల్య భర్త చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంది.

"ఏమిటిది?" అడిగాడు వెంకటరత్నం.

"నేను తెల్లని దుప్పటి యిస్త్రీ మడతది వేసి హాల్లోకి వచ్చాను" అన్నది అహల్య.

"దిస్ యీజ్ టూ మచ్" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"నాకు భయంగా వుంది. అన్నయ్య కదా కర్మ చెయ్యవలసింది. మనం ఈ ఊర్నించి వెళ్ళిపోదాం అండీ!" అన్నది అహల్య.

వెంకటరత్నం మంచం దగ్గరికి వెళ్ళాడు. వొంగి ఆ ముద్రలని పరీక్షగా చూశాడు. చూపుడు వేలితో ఒక ముద్రని తాకాడు. వేలికి తడిగా పేడ అతుక్కుంది. ఒకసారి గదంతా కలయ చూశాడు.

వెంకటరత్నం సామాన్యంగా నవ్వుతూ, కులాసాగా ఉంటాడు. అటువంటి అతని మొహం కందగడ్డలా ఎర్రనయింది. అహల్య మాత్రం గదిలో అడుగు పెట్టలేదు. వెంకటరత్నం నేలంతా పరీక్షగా చూశాడు. ఎక్కడా కాస్తంత పేడకూడా కనిపించలేదు.

"బావని పిలిచి చూపించాలి" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"ఎందుకు? అన్నయ్య మంత్రం వేస్తాడా?" అన్నది అహల్య.

"ఇంటి పెద్దగదా!" అంటూ మెట్లవైపు నడిచాడు వెంకటరత్నం.

"నేనొక్కతినే వుండను. నేనూ వస్తాను" అన్నది అహల్య.

భార్యాభర్తలు యిద్దరూ మేడమీదకి వెళ్ళి శ్రీనివాసరావుని పిలిచారు. ఏ క్షణాన ఏం జరుగుతుందో అని ఆదుర్దాపడుతున్న శ్రీనివాసరావు దడదడమంటున్న గుండెతో తలుపు దగ్గరికి వచ్చాడు.

వెంకటరత్నం, అహల్య ఇద్దరూ చెప్పారు జరిగింది.

"పదండి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు. కమలకూడా వాళ్ళ వెంట బయలుదేరింది.

నలుగురూ కిందకి దిగి వెళ్ళారు. గది తలుపు దగ్గరే ఆగిపోయాడు వెంకటరత్నం. "ఆశ్చర్యంగా వుంది" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"దుప్పటి మీద పేడ మరకలు లేవు. అదృశ్యం అయినాయి" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

శ్రీనివాసరావు వెంకటరత్నం పక్కకి వచ్చి చూశాడు. దుప్పటి మీద పేడ మరకలు లేవు. అయితే పేడ మరకలు బదులు అదే విధమైన చేతుల ముద్రలు ఎర్రగా ఉన్నాయి. కళ్ళకి కొట్టొచ్చిన ఎరుపు, రక్తం ఎరుపు. ఆ తెల్లని దుప్పటి మీద భయంకరమైన డిజైను.

"ఇది యిస్త్రీ దుప్పటి కాదండీ" అన్నది అహల్య.

"మరి?" అడిగాడు వెంకటరత్నం

"తీసేసిన పాత దుప్పటి. ఆ మూల పడేశాను. అక్కడ లేదు యిప్పుడు. అదే యిది."

"అయితే యిస్త్రీ దుప్పటి ఏమైంది?" అడిగాడు వెంకటరత్నం. భార్యనించి జవాబు ఆశించలేదు.

గదిలో నాలుగు మూలలా చూశారు. ఎక్కడా లేదు. "గదిలోంచి వెళ్ళి వచ్చేలోగా యిలాటి ఘోరాలు జరిగితే ఎలా చెప్పు అన్నయ్యా?" అన్నది అహల్య వీటన్నిటికీ శ్రీనివాసరావే బాధ్యుడయినట్లు.

"ఇంటికి తాళం వేసి ఎవరి దారిన వాళ్ళం వెళ్ళడం మంచిది. ప్రభాకరరావుని స్టేషన్ దగ్గర ఇల్లు అద్దెకి తీసుకోమనండి" అన్నది కమల.

"ఎర్ర సిరాతో వేసిన ముద్రలు యివి" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"దేంతో వేస్తేనేం?" అన్నది అహల్య.'

"ఆలోచించవలసిన విషయం ఏమంటే, ఫ్లవర్ వేజ్‌లో ఎర్రని నీళ్ళు కుంకుమ నీళ్ళు. దుప్పటి మీద ముద్రలు సిరా ముద్రలు. దెయ్యం యీ పనులు చేస్తూ వుంటే దెయ్యానికి రక్తం దొరక్కపోతుందా అని."

"చాలు, చాలు. రక్తం కూడా కావాలిట" అన్నది కమల.

"బావ చెప్పినదాంట్లో అర్థం లేకపోలేదు. ఈ పనులు దెయ్యమే చేస్తుంటే దెయ్యానికి రక్తం దొరక్కపోతుందా అని. అంటే ఎవరో మనుష్యులే చేస్తున్నారేమోనని బావ అనుమానం కావచ్చు" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"బావ మరదులు సరిపోయారు. ఈ ఘోరాలు మనుష్యులు ఎవరు చేస్తారు? ఎందుకు చేస్తారు?" అన్నది అహల్య.

"బావా! ఇలా లాభంలేదు. మెజారిటీ దెయ్యమంటున్నారు" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

"ఇంతకీ పేడ ముద్రలున్న దుప్పటి ఏమైంది?" అడిగాడు శ్రీనివాసరావు.

"దెయ్యం ఎత్తుకుపోయింది" అన్నాడు వెంకటరత్నం నవ్వుతూ.

కాసేపు నలుగురూ మాట్లాడకుండా గది మధ్య నిలబడ్డారు. చివరికి వెంకటరత్నం "ఏం చేస్తాం? ఇంకో దుప్పటి వెయ్యి. ఈసారి దుప్పటి ఖరాబు చెయ్యకుండా నేను కాపలా వుంటాను" అన్నాడు.

ఎర్రని మరకలున్న దుప్పటి తీసి గదిలో ఓ మూల పడేసి, ఇంకో యిస్త్రీ దుప్పటి పెట్టెలోంచి తీసి యిచ్చింది అహల్య.

దుప్పటి పరిచి, మంచం మీద కూర్చుని "గుడ్! కూర్చోగానే మంచం ఎగిరిపోలేదు. అంతవరకూ నయం" అన్నాడు వెంకటరత్నం.

శ్రీనివాసరావు, కమలా నవ్వారు. "చూద్దాం, చూద్దాం" అంటూ శ్రీనివాసరావు చెల్లెలి గదిలోంచి బయటికి నడిచాడు. దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ మేడమెట్లు ఎక్కాడు. అతని వెనకే కమల కూడా వెళ్ళింది.

తన గదికి అయిదడుగుల దూరంలో నిశ్చేష్టుడై ఆగిపోయాడు శ్రీనివాసరావు. కమల నోరు తెరుచుకుని గజగజ వొణుకుతూ భర్తని ఆనుకుని నిలుచున్నది.

ఏ దుప్పటయితే మాయమైందో, ఏ పేడముద్రలని అయితే వెంకటరత్నం వర్ణించి చెప్పాడో, ఆ దుప్పటి ఆ పేడ ముద్రలతో సహా తన గది తలుపుకి తెరగా అడ్డంగా వేళ్ళాడుతోంది.

"విచిత్రం, విచిత్రం!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

కమల గజగజ వొణుకుతూ, భయంతో కెవ్వున కేక పెట్టింది. మళ్ళీ ఏం ప్రమాదం జరిగిందో అని అందరూ వాళ్ళ వాళ్ళ గదుల్లోంచి పరిగెత్తుకు వచ్చారు. ఆ కేక విని పిల్లలందరూ ఒక్క పెట్టున ఘొల్లుమని ఏడ్వడం ప్రారంభించారు.

8

అప్పుడే చీకటి పడబోతోంది. అంతకుముందే సుధాకర్, సుందరం కలిసి ఉయ్యాల బల్ల తీసేసి, గొలుసులు కూడా తీసేసి వాటిని కొట్టు గదిలో పెట్టేశారు.

మధ్యాహ్నం శ్రీనివాసరావు గదికి తెరగా దుప్పటి తగిలించడం జరిగిన తర్వాత అంతవరకూ మళ్ళీ ఎటువంటి సంఘటనా జరగలేదు.

అందరి మనస్సులు కొంచెం కుదుటపడ్డాయి. రాధ, అహల్య సావిత్రితో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఆమె గదిలో కూర్చున్నారు. అంతలో సుందరరావు తలుపుకి అవతల నిలబడి "రాధా!" అని పిలిచాడు.

"ఎవరు సుందరం బావా? ఏమిటి?" అడిగింది రాధ.

"కాసేపు మీ అక్కయ్యకి తోడుగా వుంటావా?" అడిగాడు సుందరరావు.

"వొస్తున్నాను" అంటూ రాధ లేచి వెళ్ళింది.

వసంతకి తెలివి వచ్చి చాలా సేపయింది. జ్వరం ఇంకా తగ్గలేదు. శ్రీనివాసరావు యింజక్షన్ యిచ్చాడు.

వెలుగుపోతున్నది. చీకటి అలుముకుంటోంది.

"పిల్లలకీ నాకూ కలిపి యాభై రూపాయలకన్నా ఎక్కువ లేదన్నారు పోయిన దీపావళికి. చిట్టికి పట్టుపరికిణి కుట్టిస్తానని చెప్పాను. యాభై ఏం చాలతాయి" చటుక్కున మాటలు ఆపేసి నోరు తెరిచింది సావిత్రి. కళ్ళు పెద్దవి చేసింది. ఏదో అనబోయి, ఎవరినో పిలవబోయి గొంతులోంచి మాటవూడి పడక "బే, బే!" అన్నది.

అహల్య చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి సావిత్రి చూసిన వైపు చూసింది. అది కిటికీ. ఆ కిటికీ వైపు చూడగానే అహల్య "బాబోయ్!" అని కేక పెట్టింది.

క్రిష్ణమూర్తి, వెంకటరత్నం పరిగెత్తుకువచ్చారు. "ఏమిటి? ఏమైంది?" అడిగాడు ఆదుర్దాతో.

ఆ యిద్దరు ఆడవాళ్ళు మాట్లాడలేకపోయారు. కిటికీ వైపు వేలు చూపించారు.

"ఏమిట్రా! ఏమైంది?" అడిగాడు వెంకటరత్నం

"కిటికీ" అనగలిగింది చివరికి అహల్య.

"కిటికీ - కిటికీలో ఏమీ లేదు" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

ఇద్దరు ఆడవాళ్ళూ మొగాళ్ళు పక్కన ఉన్నారనే ధైర్యంతో తలలెత్తి చూశారు.

"కిటికీలో చెయ్యివుంది" అన్నది సావిత్రి.

వెంకటరత్నం కిటికీ వద్దకు వెళ్ళి పరీక్షగా చూసి "చీమ కూడా లేదు. ఊరికినే దడుసుకున్నారు" అన్నాడు.

"నిజమండీ! నల్లగా వున్న ఒక చెయ్యి కిటికీలోంచి లోపలికి వచ్చింది. మనిషి కనిపించలేదు" అన్నది అహల్య.

"భయంతో రకరకాలుగా మీరే ఊహించుకుంటున్నారు" అన్నాడు క్రిష్ణమూర్తి.

"అబ్బబ్బ! ఇద్దరం చూశాం. చూసిన వాళ్ళం చెపుతున్నాంగా. ఒక చెయ్యి ఊచల్లోంచి లోపలికి వచ్చింది. ఊగుతోంది. నేనే మొదట చూశాను. తర్వాత వదిన చూసింది" అన్నది సావిత్రి.

క్రిష్ణమూర్తి బయటికి పరిగెత్తాడు.

"మీరు వెళ్ళకండి" అని కేక వేసింది సావిత్రి.

క్రిష్ణమూర్తి వినిపించుకోలేదు. క్షణంలో కిటికీ అవతల నిలుచున్నాడు. "ఇక్కడ ఎవరూ లేరు" అన్నాడు.

"ఇంత భయస్తులు మీరిద్దరూ యీ గదిలో ఎందుకు కూర్చున్నారు?" అన్నాడు వెంకటరత్నం కాస్త విసుగ్గా.

క్రిష్ణమూర్తి గదిలోకి వచ్చి "భోజనాల వేళ అయ్యేంతవరకూ యిక్కడే కూర్చుందాం. ఆ చదరంగం బల్లా, పావులూ తెస్తానుండు" అని వెళ్ళి కాసేపట్లో అవి తీసుకుని తిరిగి వచ్చాడు.

ఆ ఇద్దరు మొగాళ్ళూ చదరంగం ఆడుకోవడం ప్రారంభించారు. ఇద్దరు ఆడవాళ్ళకీ కొంచెం ధైర్యం వచ్చింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments